

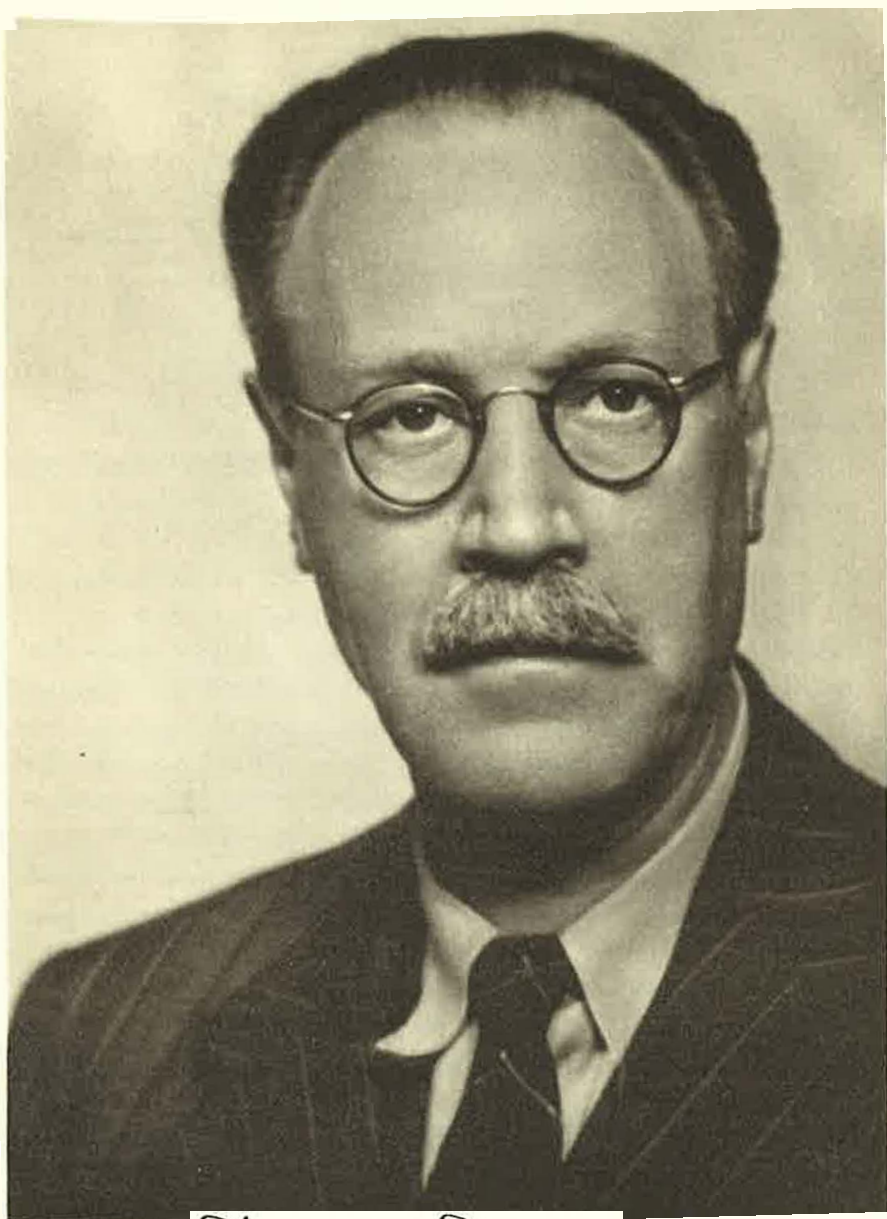
*Nils-Arvid Bringéus
från tillg ngsf rf.*

CARL WILHELM VON SYDOW

Minnesord av Sigfrid Svensson

LUND · C W K GLEERUP · 1952

C. W. v. Syddord.

CARL WILHELM VON SYDOW

Minnesord av Sigfrid Svensson

Carl Wilhelm von Sydow var en utomordentlig sagoberättare. Barn blevo som sagornas hjältar trollbundna själva inför vad denne store farbror hade att förtälja, och med sin framställningskonst fick han även vuxna till spända lyssnare, hur välkänt förutbestämt sagans slut än månne vara. Frågar man sig, vad som en gång kom C. W. v. Sydow att bli sagoforskare, minnes man uppgiften, att till hans tidigaste läsning hörde bröderna Grimms liksom Asbjörnsens och Moes sagor och att han som barn också stiftade bekantskap med »Wärend och wirdarne» och med Eva Wigströms böcker. Men hur många barn ha icke älskat samma eller liknande litteratur utan att därav få framtida men. Med de första gymnasiståren kom för övrigt också för honom liksom för så många andra ungdomar en klart naturvetenskaplig period med ett ivrigt botaniskt intresse, som höll sig åren igenom. När han ändock snart efteråt läser litteraturhistoria i Lund och väljer folksagan till studium, så låg förvisso bakom detta ämnesval ett alldeles särskilt personligt intresse för sagan som konstverk förenat med en förmåga att förstå och en lust att leva sig in i dess litterära egenart. Denna kärlek till — och säkert kan man också säga — njutning av sagoläsning, förklarar den outtröttliga och för utomstående obekanta flit, som v. Sydow ända in i sjukdomens dagar ägnade åt att läsa, översätta och registrera sagosamlingar och varav resultatet nu finnes i Folklivsarkivet och kan komma framtida forskning till godo. C. W. v. Sydow älskade att framhålla, att de egentliga folksagorna krävde sin speciella och sällsynta art av traditionsbärare; själv var han i utpräglad grad en sådan och det var nog denna hans särart, som djupast sett kom att bestämma valet av livsuppgift.

Men därtill har det också varit av betydelse, att han föddes och fostrades i Finnvedens och Värends ålderdomliga bygder.

*

C. W. v. Sydow var född 1878 i Ryssby socken, där hans fader var föreståndare för Kronobergs läns lantbruksskola, men han kom delvis att växa upp på morfaderns herrgård, släkten Rappes Tagel, som låg några mil längre norrut i Mistelås socken. Han tog studentexamen i Växjö 1897 och började höstterminen följande år sina studier i Lund. Redan som nybakad student kom v. Sydow i kontakt med folkhögskolan, denna fria skolform, som till ömsesidig båtnad givit levebröd åt så många särbegåvade svenska akademiker, vilka gått sin egen studieväg utan fallenhet för att tillägna sig en ämbetsexamens normalkompetens och trygga beföringsgång. Vid denna tid hade Nordiska museet liksom flera musei- och fornminnesföreningar ute i landet sedan länge om ock i begränsad utsträckning samlat upp teckningar även rörande folkets muntliga traditioner. Härefter låg alltså inget nytt. Men under sina år som folkhögskollärare måste v. Sydow ha lärt känna och gripits med av sekelskiftets nyvaknade hembygdsrörelse. Dess program var, att på en vidare bas än tidigare föra samman forskning och hembygd till gemensamt bistånd och ömsesidig förståelse. Nya fornminnes- och museiföreningar bildades, t.ex. i Karlskrona 1899 och i Jönköping 1901, vilka dock främst hade till uppgift att samla föremål. En ökad bredd ville nu v. Sydow också ge åt upp teckningarna av folkminnena, de andliga resterna av den gamla bondekulturen. Han hade fått stöd och inspiration under ett studiebesök 1904 hos den gamle H. F. Feilberg på Askov, liksom också genom Axel Olriks bekantskap. »Det bör», skriver v. Sydow 1907 i sin första handledning, »vara en plikt för var och en att hjälpa till med att rädda undan glömskan, vad som ännu kan räddas. Det är en nationell hederssak.» Han slutar med att framhålla, att det vore behövt, att en professur i folkminnen också inrättades i Sverige i likhet med vad som skett i Finland och Norge: »Detta skulle i hög grad bidra till att väcka intresset för saken och sätta fart i forskningarna på området». Därmed har han också röjt sina egna intentioner. Hade han kunnat ana, att det skulle dröja ett tredjedels sekel innan den uttalade förhoppningen infriats hade kanske

eftertanken kommit och modet svikit honom inför den väg han snart skulle beträda. Utomstående skulle väl också vilja kalla den en vetenskapens via dolorosa, och själv såg han den naturligtvis mången gång som en sådan. Men vid slutet av sitt liv kunde han dock utan bitterhet skriva: »Visserligen hade jag det tidtals knogigt och stundom rent av svårt, men allt har rätt upp sig». Det var i en av hans sista skrifter, där han berättar några minnen från Ronneby folkhögskola. Lärartiden där fick ett dramatiskt slut, karakteristiskt för ett handlingssätt, som man allt efter personlig läggning kan kalla rakryggat ståtligt eller oansvarigt tjurigt, men som under alla omständigheter röjer en karaktär, som förtjänar respekt. Gentemot sin styrelse ansåg v. Sydow på grund av erfarenhet från andra folkhögskolor, att skolan i Ronneby borde flyttas ut på landsbygden. Men han fick veta, att om han vågade framföra sin mening offentligt, skulle han bli tvungen att taga avsked. I en dramatisk scen med styrelsens ordförande valde han att flytta. Några år senare flyttade också skolan.

Så kom v. Sydow 1908 till Lund, ett vågsamt företag, som han skriver, »med hustru och barn och utan inkomster». Men han ville slutföra sina studier. Ewert Wrangel, v. Sydows lärare i litteraturhistoria, hade stor förståelse för hans inriktning på folkdiktsforskningen, och det gemensamma intresset för den smäländska hembygden förenade väl också lärare och elev. Wrangels goda vänskap kunde behövas, ty v. Sydow hade redan ställt till ett litet lärt rabalder i Lund. Stridbarheten kom även här att få åtskilliga följder för framtiden. Han fick uppslaget till sin licentiatavhandling men skaffade sig också från början meningsmotståndare inom den lärda värld, som han nu ville fria till med sitt nya ämne. Dåvarande landsantikvarien Lauritz Weibull hade 1905 i ett föredrag om Lunds domkyrka berört sägnen om jätten Finn och när sedan en skrift om domkyrkan förelåg i tryck följande år, utsatte v. Sydow denna för ett våldsamt och insinuant tidningsangrepp. Den rent vetenskapliga framställningen om Finnsägnen kom sedan i Fataburen 1907—08 åtföljd av ett svar från Weibull. I själva principfrågan, att en nutida uppteckning kan vara ursprungligare än en vida äldre nedskrift hade v. Sydow otvivelaktigt rätt, men hans exempel kunde ha varit lyckligare valda. Finnsägnen ventilerades på Wrangels seminarium hösten 1906 och i slutet av 1908 var v. Sydow färdig med sin licentiatexamen. I sista stund

följande vårtermin disputerade han på »Två spinsagor», där han fått uppslaget från Finnstudierna. Avhandlingen skall, enligt vad författaren senare själv uppgivit, ha skrivits på 14 dagar, vad nu detta skulle tjäna till med de akademiska förhoppningar, som vi vet, att v. Sydow hyste. Wrangel uttalar sig berömmande, hänvisar till »mycket erkännande omdömen» från Feilberg och Bolte, och framlägger ett intyg från Kaarle Krohn, men avhandlingen får icke docentbetyg. På grund av att Axel Olrik insjuknat hade Martin P. Nilsson åtagit sig att vara fakultetens opponent. Han hade ställt sig kritisk, men när v. Sydows förnyade docentansökan året efter kan stödja sig på skriften »Tors färd till Utgård» får denna däremot Nilssons fulla anslutning. Även Axel Kock ger den nya specimineringskriften ett gott betyg. Förordnandet som docent i nordisk och jämförande folkminnesforskning kommer omgående och så börjar v. Sydow hösten 1910 den undervisning, som han sedan utan avbrott fullföljde till och med vårterminen 1946.

Misstron mot det nya ämnet eller mot dess innehavare satt dock hårt i. Härom står att läsa i en utredning, som v. Sydow 1912 utförde på fakultetens uppdrag och som han också på eget bevåg — det fick han sedan äta upp — samtidigt lät trycka. Det gällde den första ansökan att få medtaga folkminnesforskning i kandidatexamen. Delvis mot fakultetens hemställan beviljades den och följande vår förordnades v. Sydow till examinerator.

Ett effektivt insamlingsarbete behövde nu också komma i gång. Genom uppsatser, kurser och otaliga föreläsningar, särskilt inriktade på folkhögskolorna, bedrev v. Sydow en intensiv propaganda. I samma syfte startade han 1914 tidskriften »Folkminnen och folktankar», vars typografiska lyx dock illa svarade mot tryckeri-växlarnas mångfald. Det insamlade materialet stod väl heller inte alltid i proportion till agitationsarbetets omfång, men det viktiga var, att man lyckades skapa ett allmänt vidgat intresse för folkminnena, som blev av stor betydelse i fortsättningen. Och v. Sydow hade en sällsam förmåga att väcka entusiasm, att få sina lärjungar att känna sig som betydelsefulla pionjärer. Självverksamheten gav oss från början forskandets lyckokänsla.

Den väg som skulle leda till trygghet för insamlingsarbetets framtid och bestånd gick dock inte genom föreningar och propaganda utan via riksdag och statsbidrag. Det första utbetalades 1913, det var 2500 kr, och tack vare dessa var före årets slut

Lunds universitets folkminnessamling, det nuvarande Folklivsarkivet, en realitet. Institutionens öde skall här icke skildras, lika litet som det långa arbetet för att få till stånd en lärostol i ämnet. Misslyckandet av Hyltén-Cavallius insamlingen 1918 har tillskrivits ett uppsvenskt tidningsangrepp, men hade säkert djupare orsaker, ty när blev det vana i Lund att ta order från Stockholm. Hit-hörande data äro i övrigt givna i andra sammanhang; de mera personliga äro: fastare lärareställning för v. Sydow 1931, personlig professur 1940, emeritus 1944, avgång 1946. Sjukdomen började ungefär samtidigt sitt nedbrytande verk. Lidandet blev långt. C. W. v. Sydow dog den 4 mars i år.

*

»Jag hoppas», skriver v. Sydow i »Jätten Hymes bägare», 1914, »ha kunnat klargöra nödvändigheten av folkminnesstudiet för den rätta förståelsen av forntidens diktning. Detta behöver fastslås både för vetenskapsidkare och den intresserade allmänheten». Som lärare och forskare försökte v. Sydow nå ett dubbelt mål. Han ville lära gemene man att förstå, varför man samlade folkminnen — här var framgången fullständig — men samtidigt ville han också påvisa för myndigheter och grannvetenskaper folkminnesforskningens betydelse. Den var en självständig, efter egna metoder och erfarenheter arbetande vetenskapsgren, som icke kunde undvaras vid ett universitet. En professur åt folkminnesforskningen, blev härvid ett så ofta återkommande fältrop, att det tyvärr ej undgick att väcka olustkänslor, hur riktigt och berättigat det än var. C. W. v. Sydow ville vinna filologer och religionshistoriker för sin sak, men det skedde ofta under så hårdhänta former att resultatet ibland blev det motsatta. Kritiken var v. Sydows livsluft, polemiken gav också mången gång ökat djup och stärkt motivering åt hans eget ställningstagande.

Det kan sålunda vara naturligt nog att ta v. Sydows kritiska och krigiska inställning som utgångspunkt för en översikt och så indela hans produktion i tre ämnesgrupper: nordisk guda- och hjältediktning (här gällde det filologerna), folktron (här undervisades religionshistorikerna) och folksagan (här kritiserades den finska skolan). De båda första grupperna uppdelas sig i stort sett på författarens yngre och äldre år med 1920-talets första hälft som en ungefärlig gränslinje. Intresset för folksagan flyter däremot som en

underström genom hela v. Sydows liv och forskargärning. Den var i grund och botten den bredaste och den starkaste.

I debutarbetet »Studier om Finnsägnen» återges också en irländsk tradition om ett kyrkbygge och en förstenad byggmästare. Den nämnes endast i förbigående, men var kanske ändå den ledtråd, som förde v. Sydow västerut. För så vitt inte redan namnet Finn lett hans tankar till den forniriska hjältediktningen och folktraditionen. »Tors färd till Utgård» visade, att här fanns ett tacksamt arbetsfält. Sophus Bugge hade redan för länge sedan framhållit det iriskt-kristna inflytandet i Eddan. Nu kunde v. Sydow i detalj visa vilken betydelse den iriska forn- och folkdiktningen haft. Sin första föreläsningstermin, hösten 1910, ägnade han åt »Folkdiktningen i Beowulfsången» och de olika föreläsningrubrikerna gå igen i senare skrifter. Utgångspunkten var kritiken av Friedrich Panzers just då utkomna Beowulfsbok. Panzers framhävande av folksägen och folksaga i hjältediktningen tilltalade ju i särskilt hög grad v. Sydow, men genom sin förtrogenhet med folkdiktningen och dess lagar kunde han också se tillfälligheten och ytligheten i Panzers många kombinationer. Skriftfilologerna — v. Sydows älsklingsuttryck — behövde alltså bistånd från en fackutbildad sago-forskning. Det gällde att kunna skilja mellan yttre likheter och inre sammanhang. Kritiken mot Panzer och en rad andra Beowulf-forskare fortsattes i ett föredrag i Marburg 1913, »Irishes in Beowulf» och i en rad skrifter. Den betydelsefullaste är »Bodvar Bjarke», 1922, liksom så många andra av v. Sydows uppsatser ursprungligen också den ett kongressföredrag. En kortfattad översikt hade han redan lämnat 1920 i »Iriskt inflytande på nordisk guda- och hjältesaga». Såsom barn hade v. Sydow ivrigt studerat Völsungasagan; hans vetenskapliga bidrag blir den strängt systematiskt genomförda studien »Sigurds strid mot Fávne», 1918. »Det skulle glädja mig», skriver v. Sydow här, »om jag genom denna undersökning lyckas vinna förståelse för folkminnesforskningens betydelse för filologien och för vikten av att ej blott tillfälligtvis söka sig in på området». Att han i varje fall icke helt blev bönhörd framgår av polemiken med Finnur Jónsson 1921, »Folkminnesforskning och filologi». Men senare forskningar, främst John-Elof Forssanders om »Irland-Oseberg», 1943, ha i högsta grad med annat material bekräftat C. W. v. Sydows resultat om det keltiska inflytandet på vikingatidens nordiska kultur.

Förvisso är det också på detta område som C. W. von Sydow gjort en av sina mest bestående insatser som forskare. Sina tidigare omfattande språkkunskaper — de gällde även konstspråken — utvidgade han till den svåra gaeliskan. Han släppte aldrig intresset för Irland, dit kom hans bibliotek och ännu de sista åren kunde man glädja honom med att diskutera utgivandet av hans översättningar av irisk folkdiktning. Genom v. Sydows entusiasm sattes det stora insamlingsarbetet i gång i landet. Den krans som den irländska republikens regering nedlade vid hans bår var en både vacker och välförtjänt hyllning.

Redan i sitt föredrag om Beowulf 1913 hade v. Sydow hänvisat till en snart utkommande bok i ämnet. Den kom aldrig. Från den nordiska forndiktningen övergick han på 1920-talet så småningom till nya forskningsfält. En akademisk lärare utväljer nu inte alltid själv sina uppgifter, det är ofta de som välja honom. Med folkminnesforskning åsyftade v. Sydow något mer än folkdiktsforskning, han ville se dikten i sammanhang med tro och sed. Sålunda hade han även att föreläsa och leda seminarieövningar över folklig tro, och detta tvingade till ställningstagande och omprövning av många äldre åskådningar. Hade skogsnuvan uppkommit ur gengångartron? Var havsfrun en personifikation av havet? Voro jättarna likätare? Och hade folk tänkt sig, att sädens själ »flydde för liarna i djurgestalt och slutligen gömde sig i de sista stråna»? Den sista meningen är hämtad ur v. Sydows egen skrift »Våra folkminnen», 1919. Han måste ge sina elever svar på dessa frågor, och han hade också mött dem i den nordiska mytologien. Mellan v. Sydows kritik av filologerna och hans kritik av religionshistorikerna finns ett direkt sammanhang, såsom vi se i »Jättarna i mytologi och folktradition», 1920, med följskriften »Mytologiens jättar. Ett svar till professor Edv. Lehman». Denna undersökning torde också ha slutgiltigt bidragit till att öppna författarens egna ögon för hur problemet om folktrons gestalter måste lösas. Visserligen hade han redan 1915 föreläst om hallucinationer och om primärt och sekundärt i tron på naturväsen, men ämnet toges upp i nya föreläsningsserier. 1925 föreligger den klarläggande uppsatsen »Spöktro och vättetro», som vid tolkningen av folktron ställer individuella upplevelser i förgrunden.

Till samma tidsperiod fastän av annan art hör uppsatsen om »Scyld Scefig», 1924. Den gäller de danska skjoldungarnas stam-

fader, vilken som barn kommit sovande på ett skepp med en kornkärve under huvudet. Olika forskare hade sammanställt denna sägen med skördebruken kring sista kärven, C. W. v. Sydow anknyter den istället till det vanliga bruket att sova på halm. Den föregivna vegetationsmyten får sin naturliga förklaring som en vanlig hittebarnssägen. Det räcker att säga, att dessa undersökningar i sin påtagliga enkelhet voro övertygande. De voro i varje fall avgörande för oss, som vid den tiden voro v. Sydows elever. Vi blevo — åtminstone för lång tid framåt — avgjorda Sydowianer.

Vårterminen 1923 höll så v. Sydow en serie föreläsningar över »Folkpsykologi». Några manuskript finnas icke bevarade, sådana använde han aldrig, men redan en föreläsningstitel signalerar här ytterligare något nytt: »Det ovanligas betydelse i tro och sed». En uppsats med samma rubrik trycktes 1926. Den följdes 1928 av »Associationernas betydelse i folklig tro och sed». Delvis upprepas innehållet i »Die psychologischen Gründe der Mana-Vorstellung», 1929. Den akuta anledningen var den förnyade aktualitet, som Mannhardts och Frazers tankegångar hade fått. Sin lösning av problemen hade v. Sydow troligen skaffat sig på mycket nära håll, nämligen genom folktron och folkseden kring vissa märkliga träd i hans hembygd. Tolkningen såg han i det vid upplevelsen aktuella känslotillståndet, alltså i den speciella situationen. Detta låter både som Delacroix och Malinowski, men sanningen torde vara att dessas nästan samtida forskningsresultat voro helt okända för v. Sydow. Härpå tyder också den hemmagjorda terminologien. Latent låg väl däremot lärdom från Marett, även om han kritiserade dennes preanimism lika väl som Lévy-Bruhls prelogik. Det ser ut som om v. Sydow skulle ha kommit fram till sin åskådning på egen hand parallellt med liknande allmänna antievolutionistiska strömningar ute i Europa. Alla bottna dock i en gemensam idévärld med en finfördelad influensverkan, som kan vara svår att följa. Och v. Sydows nya tankar ha också rötter i hans tidigare forskning. De rensade i varje fall bort många äldre verklighetsfrämmande uppfattningar och fantasifulla skrivbordskonstruktioner. Men dessa hans senare programuppsatser voro å andra sidan endast lösliga skisser med överdrifter och förenklingar och utan komplikationen av historiskt perspektiv. De fingo sin fortsättning i stridsskrifter på 1940-talets början, »Religionsforskning och folktradition» och

»Gammal och ny traditionsforskning». Efterföljare ha sedan tagit vid. Diskussionen pågår.

C. W. v. Sydow älskade att använda pekpinnen i sina skrifter. Skolmästarvanan kunde här ibland bli till en prövande ovana. Men rätten att mästra gavs av förtrogenheten med folkdiktningen. Här var han en mästare. Och först och sist var v. Sydow folksagoforskare. Som barn skall han ha gjort bekanskap med den berömda mästertjuven hos Herodotus för att sedan känna igen honom i ett par sentida sagosamlingar. Den i Egypten omkring 1300 f. Kr. upptecknade sagan om de två bröderna har också i nutiden återfunnits i folklig tradition. Dessa fakta blevo avgörande, de satte en grodd som spirade. Ofta föreläste v. Sydow om folksagorna, men först 1926 är han färdig med omvärdering av den finska skolans historisk-geografiska metod. Karakteristiskt nog framlägger han sin djupsyftande uppfattning först i en kort, populärt skriven uppsats »Folksagoforskningen». Detaljerade och betydelsefulla bidrag komma dock senare, »Om traditionsspridning, 1932, och »Kategorien der Prosa-Volksdichtung», 1934. Ett nyttigt klarläggande göres också 1941, »Finsk metod och modern sagoforskning», framtvingat i en häftig polemik. Sedan är det i huvudsak tidigare synpunkter som upprepas, bl.a. i festskriften till Arthur Christensen 1945. / Larv

Sagorna ha i regel inte vandrat, menar v. Sydow, de ha ärvts, och det är istället folken som vandrat. Tanken om det indoeuropeiska sagoarvet får här en renässans. Men grunden har inte blivit stadigare sedan bröderna Grimms dagar; v. Sydow postulerar ett megalitfolk, vars koloniserande verksamhet skulle ha nått såväl Sverige som Samoa. Tyvärr är detta folk ännu okänt för arkeologerna.

De nya teorierna medförde dock en betydelsefull fördjupning av folksagoforskningen. Traditionsspridningens problem sattes under debatt, även om v. Sydow själv överdrev de enskilda traditionsbärarnas betydelse. Men han betonade samtidigt den nedärvda traditionens egna förändringsmöjligheter och i konsevens därmed underkänner han nyttan av alltför schematiska utbredningskartor. Schema kunna aldrig ersätta tanke. De enskilda sagorna få inte ses isolerade för sig, och sägen kan bli saga. Men liksom beträffande andra folkliga företeelser måste man ge akt på att skilda sagogrupper ha »uppstått i olika miljö och på olika sätt, att de berättas vid olika

tillfällen och lyder olika lagar». Det kan också uttryckas så, att folksagorna skola betraktas som ett etnologiskt forskningsmaterial. Ända till sin död opponerade v. Sydow mot sammanslagningen av vad som i Sverige tidigare haft de skilda etiketterna »etnologi» och »folkminnesforskning». Han lämnade i alla fall efter sig ett *etnologiskt* forskningsprogram för framtida folksagoforskning.

*

Mångsidiga voro C. W. v. Sydows intressen, betydelsefulla, i vissa fall epokgörande hans vetenskapliga resultat. Varför dröjde då det yttre erkännandet? Härom kan sägas, att han själv icke gjorde det lätt för sig. Hans nya tankar och fruktbärande uppslag hade mindre tyngd i tunna tidskriftshäften, än om de kommit i tunga volymer, prövade i motargument och stödda av notapparater. Åtskilligt skulle då också ha fått gallras bort till gagn för slutresultatet. Akademisk lärdom har nu en gång sin stockkonservativa tradition, men helt utan mening är denna väl inte heller.

Framhållas skall dock, att v. Sydows personliga förhållanden under yngre år delvis framtvingade hans skrivsätt. Ofta skrev han på resor mellan föreläsningarna och utan litteratur. Det var på sitt sätt ett hjältedåd att kunna bedriva vetenskap med det ekonomiska tryck, under vilket han då levde. Hans spartanska uppfostran kom honom här till nytta, han kunde existera på havregröt som enda mål icke bara som ung folkhögskollärare utan också senare som kunglig kommittéledamot. Samtidigt var han som bokköpare en storslösare. De största besvärligheterna beredde det dock v. Sydow, att han i sitt önsketänkande så ofta kom utanför det möjligas värld. Väl kunde därtill hans starka känsla för rätt-rådighet ibland slå över till oresonlighet. I all sin godmodighet, vänsällhet och vardagsblidhet var han som motståndare något av en fanatiker.

C. W. v. Sydow hade även mindre än normal fallenhet för administrativa ting. Att han ändock fick uppleva så storartade framgångar för sina idéer — den egna institutionens utveckling, folkminnesinsamlingen på Irland — berodde kanske just på att han aldrig hämmades av tanken, hur förslagen i praktiken skulle genomföras. Det fick andra sköta om. Det lyckades i regel, inte minst genom den inspirerande, obegränsade tillit, som v. Sydow hyste för sina unga

medarbetare. Det var också en art av chefsegenskap, delvis högst förebildlig. Den gav ungdomarna råg i ryggen, tyvärr också myndigheterna betänkligheter.

Väl kan det alltså sägas, att C. W. v. Sydow mången gång tänkte alltför ljusblått och orealistiskt. Att han med rågat mått gjorde skäl för den bekymmersamma benämningen idealist och därför också fick uppleva många missräkningar. Men tron på målet gav i varje fall envishet åt viljan, och ståndaktigheten ledde till sist till seger. Studiet av vår folkliga kultur har erkänts både till sin nationella betydelse och sitt vetenskapliga värde. Många har arbetat härför, men ingen med mer glödande övertygelse, med trofastare nit och med större personliga uppoffringar än Carl Wilhelm von Sydow.